

A férfi nekiadta a szívét
– képes olyan gyengéden
vigyázni rá, ahogy a férfi
óvja az övét?

Ha szólít a szív 2.

Ha eljő a tavasz

*finep
selection*

JANETTE OKE

JANETTE OKE

*Ha eljő
a tavasz*

Ha szólít a szív 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Ha szólít a szív

Összefoglaló

Amikor a jól nevelt, kifinomult Elizabeth Thatcher, a városi lány Torontóból, elfogadta a felkérést, hogy az újonnan megalakult Alberta tartományban tanítson, az sokkal inkább azért volt, hogy édesanyja kedvére tegyen, és megújítsa a kapcsolatát féltestvérével, Jonathannal, mintsem a kalandvágy miatt. Elizabeth eléggé bizonytalan volt abban, hogy elhagyja-e édesapja otthonának kényelmét és biztonságát azért, hogy az új peremvidék nyers, kulturálatlan népével elegyedjen.

Ám miután megérkezett a kanadai nyugatra, Elizabeth hamar a szívébe zárta fivérét, annak feleségét és négy kisgyermeküket. A családok, a kis, egytermes iskola diákjai és maga a nyugat is elbűvölte.

Aztán Elizabeth életébe betoppant Wynn, a Királyi Északnyugati Lovasrendőrség magas, jóképű és odaadó tagja. Elizabeth, aki korábban elhatározta, soha nem megy hozzá nyugati férfihoz, kénytelen volt újragondolni elképzeléseit. Ezután Wynn volt az, akinek kételeyei támadtak. Kitartott amellet, hogy a mountie-k zord élete túlságosan megerőltető ahhoz, hogy megosszák egy feleséggel, főleg egy olyan bájos és művelt nővel, mint Elizabeth.

A sértett Elizabeth, aki úgy érezte, visszautasították, mivel Wynn láthatóan nem érzett iránta semmit, úgy döntött, visszatér Torontóba, ahova tartozik. Azonban Wynn tudta, hogy nem engedheti el – legalábbis anélkül nem, hogy el ne árulta volna Elizabethnek iránta érzett mély szerelmét, és meg ne adta volna neki a válaszadás lehetőségét. A vasútállomáson történt lánykérés után Elizabeth Wynn karjában kötött ki, és biztosította a férfit, nagy örömmel néz szembe bármivel, amit a jövő tartogat – nekik kettejüknek.

Szereplők

ELIZABETH THATCHER: Fiatal tanítónő keletről, aki egyaránt szereti Istent, a családját és a tanítványait. Csinos nő, aki sokáig védett életet élt, mégis megvan a maga akarata. Elizabeth nem restelkedett válaszolni Istene hívására és mások segítségkérésére.

JONATHAN, MARY, WILLIAM, SARAH, KATHLEEN, A KIS ELIZABETH: Elizabeth nyugati családja. Jonathan édesanyjuk első házasságából született, és így Elizabeth féltestvére. A nyugat már fiatalember korában magához szólította Torontóból. Itt ismerte meg és vette el a vörös hajú Maryt. Otthonuk egy fiú- és három leánygyermekkel lett megáldva. A kis Kathleen különösen szereti Beth nénikéjét.

JULIE: Elizabeth csinos, kissé szeleburdi, de imádott húga.

MATTHEW: Elizabeth öccse. Matthew a Thatcher család legfiatalabb, kissé elkényeztetett tagja.

Elizabeth torontói családjához tartozik még két idősebb, házas nővére, Margaret és Ruthie.

WYNN DELANEY: Jon gyermekei csak „Dee”-nek becézik. Wynn a Királyi Északnyugati Lovasrendőrség elhivatott, tapasztalt tagja. Már járt kiküldetésen északon, így tudja, hogy egy ilyen feladat milyen nehézségekkel és magánnyal jár.

EGY

Előkészületek

— **K**ÉSZEN VAN MÁR?
Kis unokahúgom, Kathleen már legalább tízszer tette fel ezt a kérdést az elmúlt pár napban.

– Nem – válaszoltam türelmesen –, még nincs.

Csendesen álldogált mellettem, a kedvenc babája esetlenül csüngött a karján.

– Hogyhogy ennyire idős, amíg elkészül egy esküvői ruha? – kérdezett ismét.

Ennyire időigényes, javította ki csendesen a bennem élő tanárnő. Hangosan azonban csak ennyit mondtam, miközben tekintetemet a tűre szegeztem, ami finoman siklott be és ki a krémfehér szaténba:

– Azért, mert az esküvői ruhának tökéletesnek kell lennie.

– Tö-ké-le-tes-nek? – ismételte Kathleen.

– Ühüm. Azt jelenti, a legjobbnak a férfinak, akihez hozzá fogok menni.

– De nem Dee fogja viselni – jelentette ki megcáfolhatatlan tényként.

Felemeltem a fejem, és halkan kuncogtam Kathleen zavart arcki-fejezésén. Úgy hangzott, Wynn beceneve továbbra sem évült el.

– Nem, nem ő fogja viselni. De látni fog benne, és szeretném, ha a legjobban állna.

Kathleen makacsul állt ott, tündérszerű arcán most ingerült pillantással.

– Nem fogja érdekelni – mondta meggyőződéssel. – Papa azt mondta, hogy mama egy ócska krumpლისzámban is gyönyörű lett volna.

Nevettem, és magamhoz húztam Kathleent.

– Talán igazad van – mondtam, és kisöpörtem egy puha hajtin-cset a homlokomból.

A tekintete elárulta, hogy valami más is zavarja. Úgy döntöttem, a ruha várhat pár percet. Ellenőriztem, hogy a varrógéptalpat megfelelő állásban hagytam-e, az értékes szaténredőket óvatosan eligazgat-tam az alattuk kiterített selyempapíron, és felálltam a székről. Fájt a hátam, a vállam pedig begörcsölt. Szünetet kellett tartanom. Talán mégiscsak meg kellett volna fogadnom mama tanácsát, és Madame Tanier-val kellett volna megvarratnom a ruhámat. Én magam akar-tam elkészíteni az esküvői ruhámat, de fogalmam sem volt, mekko-ra feladat lesz. Megfogtam Kathleen apró, kissé ragacsos kezét, és az ajtóhoz vezettem.

– Mit szólnál egy sétához a kertben? – vettem fel.

Felcsillanó tekintete volt a válasz. Sután lógó babáját a hóna alá dugta, és mellettem szökdécselt.

Együtt lépdeltünk végig a kerten.

A korai virágok máris kinyíltak. Ahogy rájuk néztem, a gondola-taim hirtelen előreröppentek a szeptember elejére tervezett esküvő-re, és eltöprengtem, vajon akkor milyen növények virágoznak majd.

A virágok: egy újabb döntés, amit meg kell hozni. Egek! Hát sosem érünk a végükre? Mintha, amióta csak Wynn megkérte a kezemet, egyik döntést hoznám a másik után – néhány nagyot és néhány kevésbé nagyot. Ahogy a gondolataim Wynnre terelődtek, elmosolyodtam. Milyen szerencsés vagyok, hogy egy ilyen férfi jegyese lehetek! Megvolt mindene, amire csak egy lány vágyhatott: a magassága, a modora, a mosolya, csendes magabiztossága, törődése. És szeretett *engem!* Még tovább folytattam volna az álmodozást, ám ekkor Kathleen visszarántott a valóságba.

– Az én ruhámat mama csinálja.

Bólintottam.

– Láttad, milyen színű?

Ismét bólintottam, és eszembe jutottak az órák, amiket Maryvel a különböző anyagok és szabások fölé görnyedve töltöttünk, mindent megvitatva, döntéseket hozva. Kathleen és Sarah is a kísérőm lesz.

– Az is tökéletes lesz – erősködött Kathleen.

– Igen – értettem egyet. – Így, hogy a mamád varrja, az is tökéletes lesz.

– Mama már végzett Sarah ruhájával.

Elhallgatott, én pedig egy kerti rózsa puha árnyalatait tanulmányoztam. *Ezek a színek épp megfelelőek lennének*, gondoltam. *De virágoznak még szeptemberben? Meg kell kérdeznem Maryt.* Kathleen ismét megzavarta a gondolataimat.

– Hogyhogy én vagyok az utolsó?

– Tessék?

Lekötött elmém képtelen volt követni Kathleen gondolatmenetét.

– Hogyhogy én vagyok az utolsó? Sarah ruhája már kész, de mama még csak most kezdte az enyémet.

Bosszús arcára néztem. Őszinte kérdés volt, és egy olyan kislánynak, mint ő, nyugtalanító is.

– Nos – hebegtem, próbálva valami kielégítő magyarázatot adni. – Nos... a te ruhád is seperc alatt elkészül. A mamád nagyon jó varr, és nagyon gyorsan. Egyáltalán nem tart neki sokáig megvarrni egy ruhát, még egy olyan csinos ruhát sem, mint amelyet neked készít. A ruhád bőven szeptember előtt elkészül. Ami azt illeti, bőven azelőtt kész lesz, mint az enyém, ebben biztos vagyok. Úgyhogy nem a tiéd lesz az utolsó... hanem az enyém.

Kathleen végig az arcomat nézte, miközben beszéltem. Utolsó szavaim hallatán mintha megnyugodott volna. Apró, finom sóhaj szakadt fel belőle.

– Az igaz, hogy lassú vagy – értett egyet komoly hangon. – Örülök, hogy mama gyors.

Aztán a gondolatai új irányt vettek.

– Miért csinálja meg mama ilyen gyorsan a ruhákat?

– Ilyen hamar? Mert a mamádnak annyi dolga van, amit el akar intézni, és a ruhákat most is meg tudja csinálni.

– Milyen dolgok?

– Nos, ő szervezi a fogadást. És sok időt szeretne hagyni arra, hogy előkészüljön a nagymama és a nagypapa fogadására. Fel akarja díszíteni a házat. Alaposan ki szeretne takarítani...

Szegény Maryre gondoltam, és mindarra a munkára, ami a közelgő esküvőm miatt rászakadt. Mennyire szerettem! Egyáltalán nem volt szükség arra, hogy ekkora felhajtást csináljon, de ragaszkodott hozzá. Hiszen most először fogják meglátogatni a férje rokonai, és ő is azt szerette volna, ha minden tökéletes.

– Nagymama szőrhasogató? – kérdezte Kathleen komolyan.

– Szórszálhasogató? – Elmosolyodtam, de nem hívtam fel rá Kathleen figyelmét, hogy rosszul mondta a szót. – Igen is, meg nem is. Nagymama szereti a szép dolgokat, és ha övé a felelősség, keményen dolgozik, hogy minden a lehető legjobb legyen. De nem a saját magával szemben támasztott elvárások alapján ítél meg másokat.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy nagymama olyannak szereti az embereket, amilyenek. Nem várja el mindenkitől, hogy tökéletes legyen, vagy tökéletes házban lakjon.

– Jó lesz látni nagymamát – lelkesedett Kathleen.

A szemem bepárásodott, és lenyeltem a torkomban nőtt gombócot.

– Igen – mondtam halkán. – Csodás lesz.

De még olyan távolinak tűnt. A többiek épp a szeptember tizedikére kitűzött esküvő előtt fognak érkezni, és most még csak július közepe volt.

– Szeretnél egy kicsit hintázni? – kérdeztem a most csendes Kathleen, hogy kellemesebb mederbe tereljem a gondolataimat.

Rám vigyorgott, amit igennek vettem. Kathleen imádott hintázni.

– A fánál vagy a verandán lévőn? – kérdeztem.

– A verandán lévőn – döntötte el gyorsan. – Akkor leülhetsz mellem.

Leültünk a verandán lévő hintaágyra, és a testünk ritmusával mozgásba lendítettük.

Kathleen közelebb kucorodott hozzám, és fityegő babáját, mint egy kisbabát fogta a kezébe. Ekkor rájöttem, hogy csak egy kis figyelemre van szüksége. Így, hogy minden gondolatom a közelgő esküvő körül jár, és még Mary is nyakig benne van az előkészületekben,

mindketten akaratlanul is elhanyagoltuk a kicsiket. Elhatároztam, hogy az elkövetkező időszakban tapintatosabb és figyelmesebb leszek. Közelebb húztam magamhoz Kathleent, és szorosan tartottam. Milyen drága kis teremtés! Percegig csak némán hintáztunk. A gondolataim a többi gyerek felé vándoroltak. Vajon ők is érzik a serény háztartással járó feszültséget?

– Hol van Sarah? – kérdeztem Kathleentől.

– Átment Mollyhoz. Molly mamája megengedte nekik, hogy Sarah új ruhájának a maradékából babaruhákat varrjanak.

Milyen elmés Molly mamájától! – gondoltam. *De nem csoda, hogy Kathleen egyedül bóklászik, és úgy érzi, kimarad valamiből.*

– És William?

– Papa elvitte az üzletbe. Segít neki pakolni. Még pénzt is kap érte. – Kathleen fészkelődve rám nézett, könnyen le lehetett olvasni az arcáról az irigységet. – William *nagynak* hiszi magát – mondta némi megvetéssel. – Félreteszi a pénzt, és fegyvert vesz belőle, ami kis kezek dolgokat lő ki.

Kathleen behajlította rövid ujjait, hogy megmutassa, milyen kicsi, kerek dolgokra gondol. Aztán bizonytalanul újabb információval szolgált.

– A kis Lisbeth pedig alszik. Állandóan csak alszik. Mama varr. Nem nekem, hanem a kis Lisbethnek. Stacy pedig azt mondta, már tele van a sütis bödön, és nem süthetünk többet.

A karom még szorosabban ölelte.

Szegény kis drágaság! – gondoltam, de hangosan nem mondtam ki. Helyette azt mondtam:

– Mit szólnál hozzá, ha bevillamosoznánk a városba, és megállnánk a fagyaltosnál?

Szemébe visszatért a ragyogás.

– Szabad? – sikoltotta. – Lehet, Beth néni?

– Megkérdezem a mamát.

Kathleen izgatottan tapsolt, majd a nyakamba ugrott. Éreztem, ahogy a hajamban lévő fésűk elmozdulnak.

– Gyere, kérdezzük meg! – mondtam.

Kathleen leugrott a hintaágyról, és futva elindult, hogy megkeresse Maryt.

Mire beléptem Mary varrósobájába, Kathleen már ott volt, és izgatottan feltette a kérdést. Elmehetne Beth nénivel a városba fagyaltozni? Mary kérdő tekintettel nézett rám.

– Befejezted a ruhádat? – kérdezte jelentőségteljesen.

– Nem. Még sok van belőle – válaszoltam őszintén –, de jót tenné egy kis pihenés.

Azt nem tettem hozzá, hogy szerintem Kathleennek is szüksége van a külön figyelemre.

Mary bólintott.

– Egy kis szünet nekem is jólesne – felelte, és elhúzódott a varrógéptől. – Gyere, Kathleen, mosakodjunk meg!

Mary megdörzsölte elgémberedett nyakát, és kikísérte Kathleen a szobából.

Visszamentem a szobámba, hogy átöltözzek és megigazítsam a hajam. Tekintetem a fényes szaténhalomra vándorolt. Egy részem alig várta, hogy visszaüljön a géphez. Idegesen vártam, hogy meglássam a saját munkám végeredményét. De egyelőre igyekeztem megfelelni a ruháról. Kathleen most fontosabb volt. Ráadásul annyira lefoglaltak az esküvő részletei, hogy feszültnek és nyugtalannak éreztem magam. Még arra sem maradt időm, hogy pihenjek, és élvezzem

Wynn társaságát, aki ma este meglátogat. Talán épp egy Kathleen kellemes társaságában töltött délutánra van szükségem, hogy ellazuljak. Felvettem a kis, brokátos erszényemet, kiléptem a szobából, és rácsuktam az ajtót a szaténra és a csipkére. Mély levegőt vettem, és mosolyogva indultam izgatott unokahúgom keresésére.

KETTŐ

Jó és rossz hírek

WYNN KICSIVEL KORÁBBAN ÉRKEZETT, MINT SZÁMÍTOTTAM RÁ. Még a szobámban voltam, az utolsó simításokat végezve, így Sarah engedte be. Egész délután a babáját mutogatta mindenkinek, hogy csodálják meg az új, kézzel varrt, fénylő halványkék ruhájának különleges szépségét. Wynn alaposan szemügyre vette a babát, és megdicsérte a fiatal varrónő finom munkáját. Sarah vidáman mosolygott, majd magára hagyta Wynnt, hogy a lépcsőn várja meg, amíg az apukája hazaér. Izgatottan várta, hogy neki is megmutathassa a ruhát.

Kathleen vette át Wynn szórakoztatását, és részletesen elmesélte neki délutáni kalandunkat. Wynn bizonyára meglepődött, hogy sűrű napirendemben találtam *időt* arra, hogy eltöltsék egy ráérős délutánt az unokahúgommal. Az utóbbi időben csupán a közelgő esküvő terveiről, elintéznivalóiról, előkészületeiről és a minden részletre kiterjedő igyekezetemről hallott tőlem. Kathleennek sikerült kizökkentenie. *Az emberek fontosabbak, mint az előkészületek körüli felhajtás. Hiszen még Wynn-nek sem voltam megfelelő társaság, jöttem rá, és szégyenkezve tekintettem vissza néhány korábbi, együtt töltött*

esténkre. Nos, ezen most változtatok. Végül is a *házasság* sokkal fontosabb, mint az *esküvő*.

Magamban dudorászva lépdeltem lassan a szalon felé. Úgy terveztem, hogy már ott fogom várni Wynnt ahelyett, hogy így sietve és zaklatottan esek be, miután már megérkezett... mint tettem azt oly sok korábbi estén.

Wynn figyelmesen hallgatta Kathleen csacsogását, és nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak a meghitt képen, amit a ketőcsük nyújtott.

– És azután megnéztük a kirakatokat, csak úgy, szórakozásból – magyarázta Kathleen. – Aztán felültünk a villamosra, és addig mentünk vele, ameddig csak tudtunk, hogy megnézzük, hova megy, utána *egészen hazáig* jöttünk vele!

Kathleen meglengette kis kezét, hogy megmutassa Wynn-nek, milyen hosszú utat tettünk meg.

Wynn rámosolygott a kislányra. Egyértelműen élvezte a beszélgetésüket.

– Jól éreztétek magatokat? – kérdezte. Nem azért, mert nem tudta volna a választ, hanem mert úgy érezte, Kathleennek szüksége van rá, hogy kifejezze az érzéseit.

– *Nagyon* is! – kiáltott fel Kathleen. – *Kétfajta* fagyaltot ettünk. Még Beth néni is. És hoztunk haza citromos cukorkát Sarah-nak és Williamnek. A kis Lisbeth lehet, hogy megfulladna tőle – magyarázta komolyan, hogy Wynn megértse, miért kellett kihagyni ebből a kis Lisbetht. – Aztán felsétáltunk a dombra, egészen az aljától, ahelyett, hogy villamosoztunk volna, mert Beth néni azt mondta, szüksége van egy kis testmozgásra. – Kuncogott. – Hogy ledolgozza a fagyaltot – tette hozzá. – És séta közben énekeltünk.

Tényleg kellemes nap volt. Most még inkább így éreztem, hogy Kathleen beszámolóját hallgattam.

– Legközelebb engem is magatokkal visztek? – kérdezte Wynn komolyan.

Kathleen bólintott, és hirtelen megsajnálta Wynnt, amiért ilyen jó mulatságból maradt ki.

– Talán holnap megint elmehetnénk – felelte előzékenyen. – Me-
gyek, és megkérdezem Beth nénit.

Kathleen leugrott a kanapéról, hogy a szobámba siessen, de ekkor észrevette, hogy ott állok az ajtóban. Wynn is felnézett. Meglepődés, aztán öröm jelent meg az arcán, ahogy felállt és felém nyújtotta a kezét. Egyikünk sem szólalt meg, de ki tudtam olvasni a szeméből a még fel nem tett kérdéseit.

– Csodás napunk volt – erősítettem meg Kathleen történetét.

– Úgy is *nézel ki*, mint akinek csodás napja volt – felelte Wynn. Megfogta a kezem, és közelebb húzott magához. – Ragyog az arcod, és csillog a szemed. Még szebben, mint általában.

Kissé visszahúzódtam, ahogy Wynn próbált közelebb húzni, a kis Kathleen kíváncsi tekintetére gondolva. Wynn minden bizonnyal olvasott a gondolataimban.

– Kathleen – szólt a kislány felé fordulva. – Miért nem ülsz ki a lépcsőre, és várod meg Sarah-val, amíg a papád és William hazaér? A te nagy napodra is kíváncsiak lesznek.

Kathleen kisietett a szobából. Wynn rám mosolygott, és közelebb húzott magához. Ezúttal nem ellenkeztem. Derekamra fonódó erős karja és gyengéd csókja ismét emlékeztetett rá, mennyire hiányzott, hogy ténylegesen vele legyek az elmúlt, gondolataimat eltérítő napokban. Olyan boldog leszek, amikor az előttünk álló hosszú hetek

vége eltelnek, és *Mrs. Wynn Delaney* leszek. Egyelőre ez még egy örökkévalóságnak tűnt. Elfeledkeztem mindenről, amit a következő néhány hétben kell tennem, és helyettük inkább erre a férfira gondoltam, akit szeretek.

Amikor a csók abbamaradt, Wynn a hajamba súgta:

– Szeretlek, Elizabeth. Mondtam már neked?

Felnéztem rá. Szeme tréfásan csillogott, de a hangja komolyan csengett.

– Nem elégszer, és nem mostanában – ugrattam én is.

– Ezt jóvá kell tenni – mondta. – Mit szólnál egy holdfényes sétához?

Nevettem, mivel tudtam, milyen későre szokott járni, amikor a hold felfénylik az albertai égbolton.

– Nos – feleltem –, inkább már előbb meghallgatnám a szerelmi vallomásodat. Tudod, hogy tízig el sem kezd sötétedni. Azt pedig borzasztó hosszú idő kivárni.

Wynn is nevetett.

– Akkor ne várjunk a holdra! – értett egyet. – De így is szívesen sétálnék.

– Fogunk is – ígértem –, és beszélgetni is. Olyan sok mindenről kell beszélgetnünk, Wynn.

– Újabb esküvői döntések? – Kissé nyugtalannak hangzott.

– Ma este nem. Az várhat. Ma este kettőnkéről fogunk beszélgetni. Tudod, még mindig annyi minden van, amit szeretnék megtudni a férfiről, akihez hozzámegyek.

Wynn ismét megcsókolt.

A bejárati ajtó hangja jelezte, hogy Jonathan hazajött. Belépett a házba, és rögtön a két lányával találta szemben magát, akik izgatottan csacsogtak. Jonathan próbált mindkettejükre figyelni, és igyekezett

osztozni izgatottságukban és lelkesedésükben. Williamnek is megvolt a maga mesélnivalója, és alig várta, hogy megoszthassa a többiekkel. Férfiként dolgozott az apja üzletében, és nagyszerű tervek szőtt, hogy mit fog kezdeni a pénzzel, amit bizonyára megkeres a nyáron.

Mary is csatlakozott a boldog nyüzsgéshez az előszobában, ahol a férje meleg öleléssel és csókkal köszöntötte. Jonathan nem értett egyet azzal a hagyománnyal, miszerint a szülőknek leplezniük kéne érzelmeiket a gyermekeik vizslató pillantása előtt.

– Ki másnak kéne jobban tudnia, hogy szeretlek? – mondogatta gyakran Marynek.

Így a gyerekek olyan otthonban nőttek fel, ahol a szerető megnyilvánulások az élet elfogadott és elvárt részeivé váltak.

A család közelgő hangjára kelleetlenül elhúzódtam Wynntől. Talán nem ez a legjobb alkalom, hogy nyíltan kimutassam az érzéseimet Wynn iránt Jonathan gyermekei előtt, noha tudtam, hogy az egyáltalán nem titok. Hogy is leplezhetném, hogy ennyire szeretem?

A kellemes vacsora mintha nagyon gyorsan eltelt volna. Együtt neveltünk és beszélgettünk az asztal körül. A gyerekeknek megengedték, sőt bátorították is őket, hogy részt vegyenek benne. A kis Elizabeth, aki immár ragaszkodott hozzá, hogy egyedül egyen, volt vidámságunk legfőbb forrása. Bár a szándéka megvolt hozzá, mégsem ment minden étel a kijelölt helyre. Végül épp annyi jutott belőle a ruhájára, mint amennyi a szájába. A gyerekek kacagtak, mire Elizabeth még inkább eltúlozta műsorát.

Wynn lelkesen vett részt a vidám estében. Olykor-olykor lenyúlt a fehér damasztterítő alá, és finoman megszorította a kezem. Kívülről szokásos nyíltsága látszott, de valamiért vacsora közben úgy éreztem, hogy valami megváltozott benne. Mintha valahol mélyen feszült lett

volna. Körülnéztem, hogy lássam, más is észrevette-e. Jonathan és Wynn néhány új üzletről beszélgettek, amik nemrég alakultak nagyon is fiatal városunkban. Örültek a terjeszkedésnek és annak, amit ez a városiaknak jelentett. Úgy tűnt, Jonathan nem vett észre semmi változást Wynnen. Tekintetem Mary felé fordult. Bár épp lekötötte, hogy Elizabethtel küzdjön, aki nem volt hajlandó elfogadni a felajánlott segítségét, Mary szokásos nyugodt önmagának látszott. Lehet, hogy csak képzeltem a fojtott feszültséget, és inkább az elhangzottakra koncentráltam.

De nem. Biztos voltam benne, hogy ott van. Abból, ahogy Wynn rám nézett, ahogy minden adandó alkalommal megszorította a kezem, ahogy enyhén felém dőlt, hogy a karja súrolja a vállamat. Mindezzel kimondatlanul is apró üzeneteket küldött felém. Idegesen vártam a vacsora végét, hogy egyedül maradhassak ezzel a férfival, akihez hozzámenni készülök.

Nem volt étvágyam a desszerthez. Kimentettem magam azzal, hogy már megettem két tölcsér fagyaltot Kathleennel a városban. Így csak ültem ott, és türelmetlenül forgattam a kávéscsészét a kezemben oda és vissza, míg arra vártam, hogy a többiek is befejezzék a vacsorát. Korábban elhatároztam, hogy ma este teljesen nyugodt leszek, hogy teljesen nyugodt és kellemes társaságot nyújtok Wynn-nek. Ahogy azt is, hogy a közelgő esküvőre vonatkozó minden tervet és döntést félreteszek, hogy csak rá koncentrálhassak. És erre most ismét aggódni kezdtem. Ráadásul olyasmi miatt, amit meg sem tudtam magyarázni.

– Miért nem sétálunk egyet? – kérdeztem Wynntől, amikor a vacsora végre véget ért.

Széles mosolya volt a jutalmam.

– Semmit sem szeretnék jobban, Miss Thatcher – heccelt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De láttam a tekintetében rejlő komolyságot, és különös kis félelemhullám bizsergett végig a testemen.

Kiléptünk a házból, és lassan elindultunk az ismerős utcán. Nem jutottunk messzire, amikor hirtelen ötlettől vezérelve felé fordultam, és megkérdeztem:

– Nem bánnád, ha séta helyett autóznánk egyet? Szívesen felmennék oda, ahol látni a hegyeket.

Wynn elmosolyodott.

– Nagyszerű ötlet – értett egyet. – Talán ott maradhatnánk, és megnézhetnénk a naplementét.

A nap még néhány óráig nem fog lemenni. Visszamosolyogtam Wynnre. Jól hangzott: végig ott ülnénk és beszélgetnénk.

Visszasétáltunk a házhoz, és amikor beszálltunk volna Wynn autójába, megszólalt:

– Talán hoznod kéne egy kendőt vagy kabátot, Elizabeth. Lehülhet az idő, mielőtt visszajövünk. Kihozzak neked valamit?

– Van egy könnyű kabátom a hátsó előszobában. Az jó lesz.

Wynn besegített az autóba, majd elindult a kabátért. Úgy gondoltam, hogy amíg bent van, beszámol Jonnak és Marynek az új tervünkről. Útközben Wynn felszabadultan csevegett. Elhagytuk a várost, és az ismerős dombon felvezettünk arra a helyre, ahol elnézhetünk a nyugati hegyek felé. Továbbra is éreztem valamit, de nem kérdeztem rá.

Amikor felértünk a csúcsra, letettük az autót, és gyalog mentünk tovább egy kidőlt fatörzshöz. Tökéletes hely volt, ahonnan megcsodálhattuk a fenséges hegyeket előttünk. Felsőhajtottam, ahogy elhelyezkedtem. Körülbelül hét hét múlva ellátogatok azokhoz a hegyekhez – mint Mrs. Wynn Delaney. Azt kívántam, bár már a jövő héten összeházasodnánk. Nem is, inkább már holnap!